

Vukovarski heroji

Autor Administrator

Iz knjige: Žedni krvi gladni izdaje, Petar Janjiæ Tromblon

...Virimo mi kao dva miša iz malog rova i èekamo zlotvore da pri u bliže. Bosanac vadi osu, stavlja je na rame i po inje nišaniti. Ja stiš em papovku usmjerenu na tatu svih tenkova i Bosanac povie  glasno: „Obojica u osamdesetetvorku, njega moramo prvo uništiti“. Klimnem glacom ne prestaju i pratiti tenk kroz podignuti nišan. „Još ne. Još ne. Sada!“...

...Odjednom

Bosanac zove „Tromblon“ i maše rukom da dođem na početak ulice. Za mnom odmah kreće Samuraj i još nekoliko ljudi. „Idemo u rov sada će krenuti tenkovi“ , kaže Bosanac i mi pretr imo travnjak i usko imo u rov koji je bio iskopan pored same ceste.

 uje se

tutnjava nadolazećih tenkova i brujanje njihovih motora koje je paralo uši.  eu imo stisnuti u rovu koji se nalaazio desetak metara od najbliže ku e potpuno izloženi svim mogućim vrstama oružja. Namještamo svoju opremu i rezervne granate kako bi bili što brži za reakciju u trenutku napada. Bosanac se isceri i pita: „O emo ih a, Tromblon?“ „Pa naravno“, odgovorio sam smješkajući se. „Samо nemoj žuriti i pusti ih da pri u bliže kako bi ih i ja mogao precizno gađati“, izgovorio sam glasnije jer je buka od tenkova bila zaglušujuća. Znao sam da on neće imati problema jer je imao Osu s ratificiranom nišanskom spravom dok sam ja imao Papovku s kumulativnim granatama iz koje je mnogo te e pogoditi pokretnu metu, a pogotovo iz ovakve pozicije i stojećeg stava.

Iza male

krivine prvo se pojavljuje cijev pa gusjenica, a onda i cijeli prvi tenk. I tada prepoznajem i imam èast upoznati veliku mrcinu o kojoj svi prièaju, T84, u svoj svojoj veličini i strahoti. Iza osamdesetèetvorke kotrljaju se jedna sedamdesetdvojka i tri pedesetpetice. Niz se nastavlja s nekoliko transportera gusjenièara i toèkaša. Svi su se rasporedili u borbenu formaciju klina kako bi imali pregled i mogli u isto vrijeme upotrijebiti sve raspoloživo naoružanje koje su imali. Cijelu sliku je uokvirivala srpska vojska koja je išla duž jedne i druge strane ulice i iza svih tih borbenih vozila.

„Jebote,

koliko ih ima“ uspio sam glasno viknuti. „Neka, neka, samo neka doðu, uzvratio je Bosanac. Dolaze na udaljenost od dvije stotine i pedeset metara i otvaraju topovsku vatru, iz tenkova u kretnji gađajuæi veæ prije isplanirane ciljeve. Granate pogađaju kuæe i ruše njihove zidove i krovove. Njihovi mitraljezi tuku po lijevoj i desnoj strani ulice parajuæi asfalt i zidove kuæa. Tada poèinje vatra s naše strane i zaglušuje njihovu do tada neviðenu buku. Jedino se još dobro èuje brujanje nijihovih tenkova i moje srce.

Virimo mi

kao dva miša iz malog rova i èekamo zlotvore da priðu bliže. Bosanac vadi osu, stavљa je na rame i poèinje nišaniti. Ja stišæem papovku usmjerenu na tatu svih tenkova i Bosanac povieè glasno: „Obojica u u osamdesetèetvorku, njega moramo prvo uništiti“. Klimnem glavom ne prestajuæi pratiti tenk kroz podignuti nišan. „Još ne. Još ne. Sada!“Uzviknuo sam i kada je mrcina došla do udaljenosti od 170 metara ispalili smo projektile. Bosanèeva osa prva pogaða cilj ispod kupole i odbija veliki dio zaštitnih ploèa. Moj tromblon pogaða gornji dio kupole tenka. I mrcina se naglo zaustavlja uz opadajuæi zvuk motora. Za njim se zaustavljaju i ostali tenkovi koji su neprekidno pucali. Okreæem se u rovu i prvo užimam punjenje za osu i stavljam ga u lanser na Bosanèevu ramenu, zatim brzo nabijam kumulativni tromblon na cijev papovke. „Isti, isti“ – vièe Bosanac. Brzo nišanimo i ponovo gađamo isti tenk s namjerom da ga potpuno uništimo. I druga dva projektila pogađaju cilj, osa u gusjenicu a moj kumulativni tromblon u lijevu prednju stranu.

Pogodci su

bili prekrasni i iz tenka se poèelo pušiti. Ja sam htio vikati, skakati i istreæati iz rova od sreæe jer upravo smo unišili mrcinu koju sam gledao samo na TV-u i o kojoj sam se toliko toga naslušao. Tenk stoji nepomièeno na sredini ceste, a iz njegove kupole prodire dim, podižuæi se u visinu i oglajšavajuæi poraz. Tako ulijevamo strah u kosti ostalim posadama tenkova koje su ga pratile, ujedno ih zaustavljamo u daljem prođoru jer je sigurno glavni njihov zapovjednik u tom tenku.

Kako smo

ponijeli savaki po dva punjenja morali smo otiæi po nova a i svakako smo morali promijeniti mjesto za gaðanje jer ovo na kojem smo bili nije više sigurno. Mitraljeska je vatra nemilosrdno zasipala cijeli teren oko nas i sve je prapraštalo i zviždalo od metaka koji su dolijetali sa èetnike strane. Èekamo zgureni u rovu da neprijateljska vatra popusti pa da krenemo u sigurnost. I nakon nekoliko sekundi procijenimo da možemo uspjeti pretrèati tih desetak metara i zajedno krenemo. Metci lete oko nas i mi ulijeæemo iza prve kuæe odakle su svi pucali kako bi nam pokušali osigurati lakše prebacivanje u zaklon.

„Ala krvareš kao prase“- izgovorio je Samuraj.“Gdje krvarem“ odgovorio sam pipajuæi se i zagledajuæi po tijelu misleæi da se zafrkava jer nisam osjeæao nikakvu bol. „Pa na ustima i vilici“. I stvarno krv je curila kao luda iz ranjene vilice, a ja je nisam ni osjetio. I tada odlazim u bolnicu da me kirurški obrade. Doktor Njavro to lijepo krpa, u bolnici ostajem sat vremena i vraæam se natrag u borbu.

Tog dana uništeno je ukupno dvanaest tenkova i transportera.